

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τριακοστὴ
καὶ φθάνουν στόλοι ἑξακουστοί.

Ἐξῆντα ὀκτῶ καὶ διακόσα,
πλακόν' ἡ Βουλὴ γαυριῶσα.

Πρόσκλησις Βουλῆς ὑπὸ τῆς Αὐλῆς.

Τοῦ Συντάγματος ἰδόντες
τάρθραν τριανταεπτὰ
καὶ πολλὰ καταφαγόντες
'στὸ ταξειδί μας λεπτὰ.

Προσκαλοῦμεν τὴν Βουλὴν
μὲ ταχύτητα πολλήν.

Προσκαλοῦμεν τὸν Τρικούπη
μὲ τὰ τόσα του χαρτιὰ
νὰ ζαλίσῃ σὰν κουνουπι
τῆς ἀριστερᾶς ταῦτιά.

Περисσεύματα νὰ εὔρῃ,
κι' ἄλλα Ἰσοζύγια,
κι' ὅσα εἰξευρε κι' εἰξεύρει
ἀγαθὰ ἐπίγεια.

Προσκαλοῦμεν μετὰ λύσσης
νὰ ἐλθοῦν καὶ ὅλ' οἱ γαῦροι
καὶ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ὅλα ψεύτικα νὰ ταῦρῃ.

Προσκαλοῦμεν τὸ Ραλλάκι
καὶ τῆς ἄλλαις τσιλιθήθραις,
καὶ τὸ Κατσικοπουλάκι
νὰ μᾶς κάνῃ μπουρμπουλήθραις.

Προσκαλοῦμεν τοὺς Λεβίδας
καὶ τοὺς ἄλλους Ροβεσπιέρους
νὰ τρυπήσουν μὲ λεπίδας
'Εφιάλτας ἀνιέρους.

Προσκαλοῦμεν τοὺς πατέρας
ὅλα τᾶλλα νὰ τὰφήσουν
καὶ πιστώσεις νεωτέρας
γιὰ τοὺς γάμους νὰ ψηφίσουν.

Με δὴδὲ λόγια νέτα σχέτα,
ἂν δὲν δώσουν χρήματα,
ὅλα τότε μούντζωσέ τα,
βράστα καὶ βλαστήματα.

**Μᾶς ἦλθε ραδιονότατος
καὶ ὁ Μεγαλειότατος.**

Κι' ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἦλθε... τί χαρά!
κι' ὁ κόσμος τοῦ ἐφώναξε οὐρρά,
καὶ μόλις 'στὸ Παλάτι του ἐφάνη
γιὰ τὴ Βουλὴ μᾶς ἐβγαλε φερμάνι.

Ἐγύρισε τοῦ κόσμου τὰς Αὐλὰς,
ἐπῆγε καὶ 'στὴν Ἐκθεσιν ἀκόμα,
καὶ εἶπε πῶς δὲν παίζει κι' ἡ Ἑλλάς
καὶ ὅλοι τὸν ἐκύτταζαν 'στὸ στόμα.

Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Γεωργὸς τὸ ξεφτέρει,
ὅπου ζωὴ 'στὸ ναυτικὸ θὰ φέρη,
ποῦ ἀνεδείχθη πρῶτος μαθητὴς
καὶ εἶναι τοῦ Ρωμηοῦ συνδρομητής.

Κι' ὅταν ἀκόμα ἦταν 'στὴ Δανία
μᾶς πλήρωσε γιὰ μιὰ ἐξαμηνία,
κι' ἡ συνδρομὴ του τώρα θὰ τελειώσῃ
καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ πληρώσῃ.

Κι' ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἦλθε... τί χαρά!...
κι' ὁ κόσμος τοῦ ἐφώναξε οὐρρά.
Μαζί του ἐκουβάλλησε καὶ κάσσαις
μὲ πουλερὰ καὶ πέρδικαις καὶ φάσαις.

Μὰ ἔφερε καὶ κρύα φαγητὰ
καὶ ἀμβροσίας κάμποσα μπουκάλια,
κι' ὁ κόσμος τὰ ἐσάστισε μ' αὐτὰ
κι' ἐπέφτανε τῶν νηστικῶν τὰ σάλια.

Καὶ τρέχουν σούρτα φέρτα τὰ γκαρσόνια
κι' ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη ἐτριξε μποτίλια,
καὶ μόλις ἀνοιχθῆκαν τὰ κασσόνια
ἐπῆδον λαγοὶ μὲ πετραχήλια.

Κι' οἱ Αὐλικοὶ ἐχάσαν τὰ μαγά των
καὶ ἦλθε ἄνω κάτω ἡ Αὐλὴ,
κι' ἐγλείφανε τὰ δέκα δάκτυλά των
ἀντιπολιτευόμενοι πολλοί.

Κι' ὁ Θεοτόκης τρέχει 'στὸ Παλάτι
καὶ κάθεται κοντὰ 'στὸν Βασιλέα
καὶ τελετῶν προγράμματα συντάττει
ἀλλόκοτα, μεγάλα, φρικαλέα.

Καὶ σχίζει τὸνα πρόγραμμα καὶ τᾶλλο
καὶ τρίτο ξεφουρνίζει πρὸς μεγάλο,
κι' ὁ Βασιλεὺς τοῦ δίνει μιὰ μυτιὰ
καὶ ὅλο μουντζουρόνουνε χαρτιά.

Ἦλθε κι' ὁ Βασιλεὺς μᾶς... τί χαρά!...
μὲ φαγητὰ, κρεβάτια καὶ μπαούλα,
κι' ἐπέταξαν μ' ὀλόχρυσά φτερά
ἐλεύθερα ὀνείρατα καὶ δοῦλα.

Καὶ 'στὸ Παλάτι ἀναψαν τὰ φῶτα
κι' ἡ μουσικὴ μᾶς παίζει κάθε μέρα,
καὶ πάλι κυματίζει ὅπως πρῶτα
ῖψηλὰ 'στὰ κεραμίδια ἢ παντιέρα.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ τώρα σὰν παιδιὰ του
μᾶς ἔχει ὅπως πάντα 'στὴν καρδιά του,
κι' ἂν δὲν μᾶς τὸ ἐφώναξε καὶ πάλι,
ἀλλὰ κανεὶς γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλει.

**Δήμαρχοι μικροὶ μεγάλοι
'στὴν πρωτεύουσα καὶ πάλι.**

Ὡ Δήμαρχοι τοῦ κράτους, πηδήσετε, γελάτε,
καὶ 'στὴν Ἀθῆνα πάλι ὀγρήγορα ἐλάτε...
γιὰ σὰς θὰ γίνουν γάμων τρικούβερταις χαραῖς,
οἱ μπάλοι, τὰ τσουμποῦσα, κι' ἡ ἄλλαις συμφοραῖς.

Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε καμάραις καὶ φανάρια,
σὰς καρτεροῦν τραπέζια καὶ ἀφθονο κρασί,
καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἐφέτος θὰ γίνωμε μανάρια
κι' οἱ ἀργυροὶ σταυροὶ μᾶς θὰ γίνουνε χρυσοί.

Ἡ κάθε Δημαρχίνα ἐφέτος θὰ 'ντυθῇ
μὲ πρὶ καλὸ καπέλο, μὲ πρὶ καλὸ μποξά,
κι' ὁ Κάιζερ ὁ φίλος ἐμπρὸς τῶν σὰν 'βρεθῇ
βεβαίως θὰ φωνάξῃ «Λὲ φάμ ἰλ νία ξά».

Ἐφέτος μὲς 'στὸν μπάλο ἢ καψο-Δημαρχίνας
μὲ Αὐτοκρατορίσας θὰ κάνουν φασαρία,
ἀπ' τὸ Παλάτι μέσα θὰ 'βγοῦν σὰν πάπαις χήναις
καὶ δίδυμα θὰ βγάλουν μὲ πρώτη εὐκαιρία.

Ἐλάτε δίχως ναῦλο 'στὸν Βασιλέα γύρω,
νὰ σφίξετε τὸ χέρι τοῦ Κάιζερ τοῦ βλάμη,
μὲ τὸν τῆς Οὐαλίας ν' ἀρχίσῃ τέρτσο-τίρο
καὶ κάθε τζογαδόρος σκαλέταις νὰ τοῦ κάμῃ.

Πῶ! πῶ! χαραῖς καὶ γάμοι! πῶ! πῶ! κουβαρνταλήμ
ἐμπρὸς μὲ τὰ γαντζούδια καὶ μὲ τὰ φουσεκλήκια...
Μαρφλοῦχτερ καὶ Φερφλοῦχτερ κι' ὀλίγα τσίμπιν μίρε
ἐφέτος μὲ τοὺς γάμους ὁ διάολος τὸ πῆρε.

Ἐφέτος θὰ μᾶς στρίψῃ καὶ θὰ μᾶς πιάσῃ μοῦρλα,
ἐφέτος ἢ παράταις, ἐφέτος ἢ ἀντάρα...
φόρα ἢ φουστανέλαις καὶ ἢ φεσάραις τοῦρλα
καθὼς τὸ παληοφῆσι τοῦ γερο-Κωνσταντάρρα.

Ἰστοῦ Φιλήμονος τῆς σάλαις
κι' ἡ καυμέναις ἢ Δασκάλαις.

**(Ὁ Δήμαρχος ἐκάλεσε καὶ τὰς Διδασκαλίσσας,
τοιὰυτα δέ, ὡς λέγεται, ἠκούσθη ὁμιλήσας.)**

Κυρία Διδασκάλισσαι, κρυφὰ κι' ἰδιαιτέρως
σὰς ἐπροσκάλεσα ἐδῶ νὰ συσκεθῶμεν τώρα
ποῖον καὶ σεῖς θὰ παίζετε 'στὰς ἐορτάς μᾶς μέρος
καὶ ποῖα θὰ προσφέρετε 'στοὺς μελλονύμφους δῶρα,
κι' εἰς ποῖαν θὰ καθίσετε πολυτελῇ ἀψίδα,
τιμᾶσαι καὶ γεραίρουσαι κι' ἐμὲ καὶ τὴν πατρίδα.

Πρέπει καὶ σεῖς ὡς τάχιστα νὰ ἐξωραϊσθῆτε
κι' οὐδεμιὰς, παρακαλῶ, δαπάνης μὴ φεισθῆτε.
Μὴ κοκκινάδι βάλετε, ἀλλ' οὔτε σουλουμά...
τοιαύτη βάνουος βαφὴ ποσὼς δὲν σὰς τιμᾷ.
Μὲ βάψιμον καλλίτερον τοῦ τρέχοντος συρμοῦ
φανῆτε εἰς τὸ Στάδιον κι' εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Προσέλθετε ὡς Χάριτες, ὡς Νύμφαι καὶ ὡς Μοῦσαι,
προτεταμένον ἔχουσαι τὸ ἀπαλὸν σὰς στῆθος,
καὶ κλασχυρηνίζόμεναι καὶ δὴ σεισοπυγοῦσαι
κι' ἐρωτικῶς προσβλέπουσαι τοῦ Κάιζερ τὸ πλῆθος,
κι' ἐμὲ καὶ τοὺς Συμβούλους μου καὶ πάντας τοὺς ἐν
χωρὶς νὰ λησμονήσετε καὶ τῆς Αὐλῆς τὸν Λέλη. [τέλει,

Σφριγῶσαι σταματήσετε 'στῶν δρόμων τὰς γωνίας
καὶ κάμνετε λυγίσματα, τσακίσματα καὶ ἄλλα,
καὶ τὸν λαιμόν σας πλύνετε μὲ ὕδωρ Κολωνίας
νὰ μὴ φανῆτε 'στὴν πομπὴν σὰν μυγαῖς μέσ' στὸ γάλα.
Ὡς κύκνοι χιονόπτεροι προσέλθετε καὶ σεῖς
κι' ἂς ἐνδυθῇ μὲ πάλλευκα ἐκάστη κορασίς.

Κυρία Διδασκάλισσαι, λεπτὰ μὴ λυπηθῆτε,
κι' ὁ Δῆμος ἔχει ἀρκετοὺς πρὸς χάριν σας παραδες,
καὶ εἰς τὸν Κάιζερ ἐμπρὸς μὲ θάρρος νὰ σταθῇτε
ἀτρόμητοι καὶ ὀρθοὶ ὡς Οὐγγρικοὶ φοράδες.
Σὰς θέλω, Διδασκάλισσαι, νὰ δείξετε 'στοὺς ξένους
πῶς πάντα ζῇ ἀκμάζουσα ἢ καλλονὴ τοῦ Γένους.

Νὰ βάλετε, παρακαλῶ, τὰ δυνατὰ σας ὅλα,
ποῦ νὰ σὰς βλέπουν χάσκοντες οἱ τόσο παροδῖται...
προσέλθετε μὲ πρόσωπα φαιδρὰ κι' ἀκτινοβόλα
καὶ ὡς ἀναδύόμεναι τοῦ κάλλους Ἀφροδίται,
νὰ μὴν εἰπῇ κι' ὁ Κάιζερ πῶς εἶσθε ἀηδία,
ἀλλὰ πῶς εἶδε ἀληθῶς ἀγάματα Φειδία.

Κυρίαί Διδασκάλισσαι, μετὰ σπουδῆς πολλῆς
εἰς τὸν κουρέα τρέξετε ἀμέσως τῆς Αὐλῆς,
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἄς ἰδῇ Ἀτθίδας καλλικόμους
κι' οἱ βόστρυχοί σας ἄς λυθοῦν κι' ἄς πέσουν εἰς τοὺς ὠ-
καὶ στέφουσιν τὴν κόμην σας διὰ ποικίλων ρόδων [μους,
πηδᾶτε ἀλαλάζουσαι ἐν μέσφ τῶν τριόδων.

Δὲν ζῶμεν, Διδασκάλισσαι, εἰς ἀσχημίας τόπον,
ὅπου γεννῶνται τέρατα μετὰ τὴν μορφὴν ἀνθρώπων.
Ζῶμεν εἰς χώραν καλλονῆς καὶ γέμουσαν ἐκ μύρων
καὶ ὅχι ὅσῃν πρωτεύουσιν μῖσος καὶ ἄλλης βούτας,
μὰ νὰ προσέχετε καλὰ εἰς τοὺς σωροὺς τῶν σκίρων
μὴ φύγῃ τὸ γοθάκι σας καθὼς τῆς Σταχτοπούτας.

Τιμήσατε τὸ γένος σας, τὸ κάλλος, τὰς Ἀτθίδας,
ἄς ἀντηχήσουν μ' ἄσματα καὶ ἄντρα καὶ λειμῶνες...
σκεφθῆτε ὅτι ἀπ' αὐτὰς τὰς ὑψηλὰς ἀψίδας
τρισχίλιοι περίδοξοι μᾶς χαιρετοῦν αἰῶνες,
καὶ μᾶς θαυμάζει ὁ σεπτὸς τῶν Χοεντζόλλερν οἶκος
καὶ ὅλα μας τὰ ἔξοδα δὲν γίνονται ἀδίκως.

Σκεφθῆτε πῶς σὰς μειδιᾷ πᾶς εὐκλεὴς προπάτωρ,
σκεφθῆτε ὅτι ἔρχεται πρὸς σὰς ὁ Αὐτοκράτωρ,
σκεφθῆτε τοὺς κροτάφους σας πῶς ἡ πατρίς θὰ στέψῃ,
σκεφθῆτε πῶς ἐμόχθησε ὁ Δήμαρχος ὁ πάλας,
σκεφθῆτε πῶς κι' ὁ Κάιζερ ἔμπορεῖ νὰ σὰς παντρέψῃ
καὶ νὰ γεννήσετε καὶ σεῖς διδασκάλισσας ἄλλας.

Κυρίαί Διδασκάλισσαι, ποῦ τὰς μικρὰς ψυχὰς
τὰς ὀδηγεῖτε πάντοτε εἰς κάθε τι γενναῖον,
μὴν κάμνετε, παρακαλῶ, καθόλου τὰς πτωχάς,
φανῆτε ἄξιαι καὶ σεῖς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.
Ἄς πᾶν κι' αὐτὰ τὰ ἔξοδα μαζί με ὅλα τὰ ἄλλα
καὶ ἄς φανῇ ὅτ' ὁ μέσον σας καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα.

Σκιρτοῦν τριγύρω χαίρουσαι τῶν ἀγαθῶν αἱ Μοῖραι
κι' ὁ Δῆμος εἰς τὰ ἔξοδα κατήφορον ἐπῆρε.
Μ' αὐτοὺς τοὺς ἐξωραϊσμοὺς μᾶς πέρνει τὸ ποτάμι,
ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ζῆλόν σας μετὰ τούτους θὰ ἐξάψω,
καὶ ὅποια θέλει ἀπὸ σὰς προσφώνησιν νὰ κάμῃ
ἄς ἔλθῃ τὴν προσφώνησιν ἐγὼ νὰ τῆς τὴν γράψω.

Μὲ τὴν ἀρχαίαν δόξαν μας καὶ τὴν πολυλογίαν
ἀλλάξετε τῆς Νύμφης μας Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Πρὸς τὸ καλὸν σας προσπαθῶ κι' ἐγὼ νὰ συντελέσω
καὶ πάλιν πρὸς συζήτησιν ἐδῶ θὰ σὰς καλέσω,
κι' ὅποια φανῇ τρὲς κόμ' ἰλ φό, ἐγὼ θὰ τὴν συνδράμω,
θὰ τῆς αὐξήσω τὸν μισθὸν καὶ κόρτε θὰ τῆς κάμω.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ὁ σπῆτί μου ἀνέβη,
ὅτ' ἡ Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, — δὴδ' ὅτ' ὁ λάδι, τρεῖς ὅτ' ὁ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.

Ῥψηλαὶ ἀνταποκρίσεις, ὅπου εἶναι ν' ἀπορήσης.

Ὁ Δημαρχεῖον Πειραιῶς, πολλὰ ἐν νῆ μετρῶν,
τὸν φίλον Αὐτοκράτορα μετὰ βίαν ἐρωτᾷ :
• Ἐκ Πειραιῶς θὰ ἔλθετε ἢ μέσφ τῶν Πατρῶν ;
• ἀμέσως ν' ἀπαντήσετε καὶ δίχως χωρατὰ.
• Κι' ἂν ἔλθετε διὰ Πατρῶν, νὰ μᾶς τὸ πῆτε τότε,
• γὰρ νὰ μὴ κάμουν ἔξοδα πολλὰ κι' οἱ Πειραιῶται.

Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ θυμωθεὶς στελλεῖ ἀπάντησιν εὐθύς.

Ἴσως ἔλθῃ, Μπουργμᾶστερ, διὰ τῶν δύο δρόμων,
ἀλλὰ καὶ πιθανότατον νάθῃ δι' Ὁρωποῦ...
βεβαίως θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γῆν τῶν ὑπνόμενων,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ καλὰ καλὰ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσομπάλῃ Πιλοπωλεῖον κι' ἄλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅλα πρὸς μεγάλο.
Τί λούσο καὶ τί ὠμορφιά!... μὰ εἶναι μία τρέλλα!
τί μπαστούνια λιγερὰ κι' ἀλλόκοτα καπέλα.
Ἐγκαινιάσθη κατ' αὐτὰς μετὰ πομπῆς μεγάλης
καὶ λόγον ἐξεφώνησε ὁ Λάμπρος ὁ Μιχαήλης.

Ἐγιναν καὶ οἱ γάμοι τοῦ Κώστα τοῦ Γαρδίκη,
ποῦ εἶναι δικηγόρος καὶ δὲν τοῦ φεύγει δίκη,
μὲ τὴν καλλίστην κόρην, τὴν Ἀργυρῶ Καπράλου,
μετὰ χαρᾶς μεγάλης, φαιδρότητος καὶ σάλου.
Καὶ ἀπὸ τόσον κόσμον ἐγέμισε ἡ σάλα
καὶ χρόνους εἰς τὸ ζεῦγος εὐχήθη Μαθουσάλα.

Ἐν μέσφ τῶν καλλωπισμῶν καὶ τῆς τρικυμίας
καὶ ὁ τῆς Ἀκροπόλεως ἐβγήκε Καζαμίας
μὲ τὸ Ἀγιολόγιον καὶ ὕλην τερπνοτάτην,
γραμμένους χάριν τοῦ λαοῦ εἰς γλῶσσαν ἀπλουστᾶται,
πολύτιμον κειμήλιον καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἢ δὲ τιμὴ του, κύριοι, λεπτὰ πενήντα μόνον.

Προβλήματ' Ἀριθμητικῆς, ὠφέλιμον βιβλίον,
ἐπηυξημένη ἐκδοσις πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων.
Ἄλλ' εἶναι δὴ οἱ συγγραφεῖς καὶ ὅχι ἓνας μόνος...
μαζί με τὸν Κωστόπουλον συνέγραψε συγχρόνως
καὶ ὁ Παππαευστάθιος ἐν μέρει κι' ἐν συνόλῳ,
κι' ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς εἰς ὄγδοον ἐν Βώλφ.